

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Klaus Hækkerup var inde på det fantastiske demokrati, der består i at få en aftale til efter-rationalisering og så i praksis at kunne stemme for eller undlade, og hvis man stemmer nej, og et flertal gjorde det, så sker det, som hr. Duetoft netop har nævnt, så ville systemet bryde sammen. Altså er det ikke henrivende?

Det, vi er interesserede i, er, hvordan vi kan etablere et system, hvor Folketingets partier, of-fentligheden, helst også i større omfang end i dag, får indsigt i og indflydelse på de forhand-linger, som føres om en så stor del af den dan-ske økonomi som den, kommunerne og amter-ne står for. Det synes jeg Socialdemokratiet i denne her debat burde give et bidrag til i stedet for bare at sige, at den ordening, vi har i dag, er god, fordi man jo efterfølgende kan komme rendende og sige, at man ikke bryder sig om det, som finansministeren har indgået aftale om.

Det er det, vi savner.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Peter Duetoft fremfører, at den ene halvdel af de offentlige udgifter prioriteres ved for-handlinger i Finansministeriet om finansloven og den anden halvdel gennem, forstod jeg, luk-kede forhandlinger mellem de kommunale organisationer og finansministeren.

Jeg kan sige, at jeg er enig i, at den ene halv-del prioriteres gennem forhandlinger omkring finansloven. Den anden halvdel prioriteres i kommuner og i amter inden for de samfunds-økonomiske rammer, der er givet. Det er dem, der ud fra de konkrete lokale forhold bestem-mer, hvordan midlerne skal anvendes. Det, der foreligger i aftalen, er alene en henstilling om, hvad vej man skal gå, og så selvfølgelig en hen-stilling, der er fulgt op, somme tider med kon-krete aftaler, f.eks. om udbygningen på IT-om-rådet i folkeskolen, konkrete aftaler, der er ind-gået mellem regeringen eller den enkelte minister og de pågældende organisationer.

Så spørger fru Pernille Falcon fra Enhedsli-sten, om jeg tror, kommunerne kan løfte opgave-erne, eller der fortsat skal være forringelser af kvaliteten. Lad mig slå fast én gang for alle, at fra 1993, hvor denne regering tiltrådte, og frem til og med indeværende budgetår har realvæk-sten i kommunernes nettodriftsudgifter været på 13,4 pct. Der er under ingen omstændighe-

der tale om nedskæringer. Der er tale om en ekspansion, som vi ikke så magen til i de fore-gående 10 år. Så kan vi ikke én gang for alle bli-ve fri for den snak om nedskæringer og få en anerkendelse af, hvad der faktisk er sket?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen ud over nogle konkrete aftaler, som vi altså ikke har nogen indflydelse på, er jo altså også rammerne for f.eks. skatteudskrivning – hele linjen for, hvor løs man vil gøre den kom-munale og den amtskommunale økonomi – gennemført herfra uden nogen debat i Folke-tingssalen.

Jeg vil godt spørge hr. Klaus Hækkerup, om han aldrig har været ude for i en finanslovfor-handling, at vi på nogle områder var bundet af aftaler, som er indgået med amter og kommu-ner. Det vil sige, at lige pludselig er der lagt nogle bindinger på finansloven og dermed på Folketinget, som Folketinget ikke selv har været med til at diskutere. Det er altså en underlig rundkørsel, man taler for her, og bortset fra at hr. Klaus Hækkerup selvfølgelig drømmer om, at Socialdemokratiet altid skal have finansmini-sterposten – det er jo rart at kunne styre det hele – kan jeg ikke forstå, hvad ondt der skulle være i at lade Folketinget, folkestyret, være med til at blande sig i debatten om, hvad der skal foregå.

Vi ønsker ikke at binde på arme og ben. Fi-nansministeren skal selvfølgelig have bevægel-sesfrihed. Men er der så meget at anfægte i synspunktet om, at Folketinget skal være bare lidt indblandet i det, det bliver bundet af bagefter?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er lidt pudsigt, at når det drejer sig om at løse opgaverne, er der jo nærmest ingen be-grænsninger for, hvad finansministeren har af muligheder i forhandlingerne med kommuner-ne for at være med til at løfte velfærden, men når det drejer sig om, at folketinget skal have indflydelse på forholdene, forsøger socialdemo-kratiet fuldstændig at underspille betydningen af de forhandlinger, for man kan jo bare komme bagefter, og det skal udmøntes, og vi diskuterer i fagudvalgene, osv.

Jeg vil godt spørge hr. Klaus Hækkerup: Hvad skulle der være til hinder for, at Folketin-get fik større indflydelse på de forhandlinger,